

[Økonomiministeren.]

i løbet af sommeren og efteråret ville nærme sig mere og mere til ledigheden fra i fjor og på et vist tidspunkt blive lavere. Det er tilfældigvis sådan, at vi i opgørelsen for denne uge har fået en lidt lavere arbejdsløshedsprocent, end vi havde på samme tid i fjor. Jeg skal ikke lægge vægten på denne enkelte uge, men det afgørende er jo, at dette er led i en udvikling, der har stået på i længere tid. (*Lysholt Hansen*: Men ledigheden i forrige uge!). I forrige uge gik det op, fordi vejret på optællingsdatoen var særlig dårligt. Det er netop derfor, jeg siger, at jeg lægger ikke stor vægt på den enkelte uge, men det afgørende er jo, at tendensen gennem de senere måneder har været ganske klar og tydelig, og jeg er overbevist om, at den vinteren igennem vil vise sig at være den samme. Vi ser jo bl. a., at beskæftigelsen i metalfagene er så væsentligt bedre, at arbejdsløsheden er mærkbart mindre her end for et år siden. Det hænger jo sammen med den gunstige udvikling i industrieksporten, som også finansministeren var inde på.

Jeg mener, at vi er kommet et godt stykke frem i retning af den omfordeling af ressourcerne over mod eksport og investering, som måtte være målet for vor politik, som var nødvendig på grund af det meget store og uacceptable valutaunderskud i 1967 og virkningerne af sterlingdevalueringen i fjor.

Hr. Lysholt Hansen var inde på, at den lave økonomiske vækst i år mindede om årene under den borgerlige regering i begyndelsen af 1950'erne. Jeg vil nu da gerne sige, at man behøver ikke at gå så langt tilbage i historien for at finde perioder med lav økonomisk vækst på grund af en opbremsning. I 1963 var væksten, om jeg husker ret, kun 1 pct., og situationen er vel i virkeligheden den, at det kun er oppositionen, der, hvis den vil, kan tillade sig at lade, som om vi lever i en lukket verden, afsondret fra forstyrrelser udefra. Enhver regering uanset partifarve må tage hensyn til, at vi lever i en verden, som både i høj grad er en åben og desværre også i disse år i høj grad er en farlig verden på det økonomiske område. Det har vi såvist haft så rigelige beviser for i de sidste 12-13 måneder, at det behøver jeg vist ikke at uddybe nærmere. Men der kan vel være grund til at tilføje, at udviklingen på valutamarkedet stadig internationalt kan give

anledning til nogen bekymring trods de foranstaltninger, der er truffet ved internationalt samarbejde og i flere af de store lande.

Jeg mener ikke, det tjener noget formål at foregøgle befolkningen, at vi kunne være kommet igennem denne situation uden en vis tilpasningsperiode. Jeg synes tilpasningen er forløbet hurtigt, og jeg mener, at vi i det sidste år til trods for de vanskeligheder, vi startede med, har kunnet beskæftige den tilgang, der har været til arbejdsstyrken, og rette situationen op, så vi har fået et gunstigere udgangspunkt for 1969-udviklingen.

Og må jeg så lige slutte med en bemærkning, der ikke vedrører det økonomiske. Hr. Lysholt Hansen indledte sin tale med angreb på nogle betragtninger, jeg havde fremsat i et interview i venstres månedssblad vedrørende den politiske beslutningsproces. Må jeg sige, at disse betragtninger var jo led i en sammenligning, som man bad mig om at foretage mellem beslutningsprocessen i det politiske liv og andetsteds i samfundet, hvor jeg har erfaringer fra tidligere, f. eks. i erhvervsvirksomheder, og jeg sagde da, at det er en iøjnefaldende forskel, at den politiske beslutningsproces hækkes i stykker ved en løbende offentlig diskussion også på forberedende stadier, men jeg sagde også aldeles klart — og det har hverken hr. Lysholt Hansen eller andre, der har citeret den pågældende udtalelse, interesseret sig for — jeg sagde aldeles klart, at dette kan ikke være anderledes. Jeg sagde, at der skal være fuld offentlighed omkring den politiske beslutningsproces. Dette blot for at slå fast, at dette er altså det faktiske grundlag for hr. Lysholt Hansens voldsomme ord om min enestående despekt for folkestyret.

Fiskeriministeren og ministeren for Grønland (A. C. Normann): Jeg takker det ærede medlem hr. Rosing for hans forstående stilling såvel med hensyn til Grønlandsministeriets budgetramme som vedrørende udviklingen på uddannelsens område.

Det ærede medlem havde gerne set, at boligkvotaen var blevet forhøjet med 50 boliger, således som også Grønlandsrådet havde ønsket det. Det må her huskes, at ministeriet for Grønland med regeringens billigelse allerede har ansøgt om 200 boliger ekstra til imødegåelse af det behov, der opstår i enkelte byer i anledning af den plan-